

ЧУДОТВОРЕЦЪТ В ЛАО-ШАН КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време един момък, по име Ван-Вуй. Женен бил. По нрав бил добър. Когато си свърши работата, вземал някоя поучителна духовна книга и се зачитал. Четял без умора. Понякога цяла нощ прекарвал над четивото. Най-много обичал да чете за отшелници и за разни чудеса.

Толкова много се начел Ван, че все за тайни науки приказвал с жена си. Страшно много му се искало да разбере скритата мъдрост на чудотворците, каквито живеели някога си, па ги имало и в онова време, както ги има и сега.

Ван бил слушал да се приказва за един отшелник, голям магьосник. Много се разказвало за светия му и чист живот, както и за чудесата, що правел. Тоя магьосник живеел в Лао-Шанските планини, доста далече от Вановото село.

Но за оногова, чието сърце пламти, далечината не е страшна. Събрал Ван-Вуй пари, па се запътил за Лао-Шан.

Много ли път изходил Ван и колко време вървял, сам той си знаел. Но най-сетне стигнал до планините. Намерил и обителта, дето живеел прочутият чудотворец.

Ван го заварил на трапезата. Поклонил му се. Принесъл му дарове. Отшелникът взел даровете и ги предал на обителския съкровищник, а на Ван посочил да седне на прага.

— На трапезата — рекъл — те не каня, защото тези ястия не са за тебе: не можеш ги яде. Ти виждаш печено овнешко, пушено свинско, гъски и патици. Но то е само на вид. Тъй ти се струва. Всъщност това е отшелнишка храна, несмилаема за другите: ти не можеш дори я сдъвка.

Още по-дълбок поклон направил Ван на отшелника. Свършил се обедът. Инокът почнал да пие някакво питие, по изглед прилично на вино, а по мирис — на добро старо вино, но всъщност кой знае какво; може би, пак отшелнишко питие, съвсем не за стомаха на Ван-Вуй.

Тогава Ван казал с поклон на чудотвореца:

— Уважаеми учителю. Много нещо са ми приказвали за твоята святост и мъдрост, както и за чудесата ти. Надалеко, много надалеко, се славиш ти. Пламнало ми е сърцето да се поуча при тебе, да послушам твоите наставления. От далечно място идвам; моля ти се, недей ме изпъжда. Прибери ме в своята обител, научи ме на мъдростта си.

И пак се поклонил.

Изтрил си отшелникът устата, запушил лула и казал на Ван:

— Добро нещо си намислил, момче. Само едно си помисли: дали ще имаш сила да издържиш изпитанието? Отначало ще вършиш тежка работа, ще ядеш малко, ще спиш на твърдо. Не си свикнал ти с такъв живот, нали? Мъчно ще ти бъде, едва ли ще издържиш.

Ван му отговорил с нов поклон:

— Не, отче, всичко ще изтърпя; каквото ми възложиш, ще го извърша. Кълна ти се. Само ме приеми под своя свещен покрив.

— Добре тогава — отсякъл отшелникът. — Иди хей там, дето живеят моите ученици. С тях ще живееш и ти, братя ще ти бъдат.

Отишъл Ван. Намерил осмина млади мъже, все като него. И те били дошли отдалече при отшелника да ги учи. И те били чували много чудни разкази за него.

На Ван било поръчано — всеки ден да отива в гората и да сече дърва, па да ги пренася на гръб в обителта; а гората била много далече, чак всред планините. Сутрин рано, още пред изгрев-слънце, той хапвал малко ориз, па отивал в гората. Насичал дърва, натоварвал се, отнасял ги в обителта, па се връщал отново да сече и пренася. Тъй работел до тъмно. Връщал се чак когато изгреят звездите. Давали му пак чашка ориз, лягал на голата земя, слагал си под главата пън и заспивал като убит.

Тъй днес, тъй утре, почнало да досажда на Ван. От отшелника не чувал ни поука, ни напътствие. Дори и не го виждал всеки ден. Изгубил послушникът надежда.

Почнал да си говори:

— Уж дойдох да стана чудотворец, а то излезе, че съм дошъл да стана дървар. Не си струваше труда да идвам чак отнякъде си. Види се, не съм угоден на отшелника. Няма що да чакам и да си губя тук времето. Ще си вървя къщи.

Но тъкмо тая вечер, когато си казвал тъй, при отшелника дошли двама други пустинници. Седнали да вечерят. Повикал отшелникът и учениците си. Повикал ги не за да вечерят с гостите, а за да прислужват на трапезата и да слушат мъдри думи.

Като видели момците масата с ястията, очите им останали в тях. Какви ястия нямало! Какви вина нямало!

На небето светела месечината. Старците вечеряли без лампа. По едно време небето се заоблачило. Луната се скрила под облак. Съвсем притъмняло.

— Нищо — рекъл отшелникът — домакин. Ние ще си натъквим друг месец, по-хубав и по-светъл от оня.

Взел той лист хартия, изрязал от него кръг, намазал го със слюнка и го залепил на стената.

— Месечината е готова — рекъл.

Щом казал това, хартиеният кръг станал червен, после — жълт, а сетне почнал да свети. Толкова силно засиял, че в трапезарията станало светло като денем, дори и по-светло.

Учениците облещили очи.

А гостите отшелници казали:

— Е, да почерпим ли момчетата? От тая храна те не могат яде, но вино можем да им дадем. Нека сръбнат.

Домакинът взел чайника с виното, подал го на учениците и казал:

— Пийте, кой колкото може.

Учениците почнали да си наливат от чайника в чашките. Наливат те, па се чудят и не могат да се начудят. Чайникът — малък: повече от чашка не събира. А цели осем чаши се напълнили. Изпили ги. Па — по втора. Та и по трета.

А Ван взел котлето, в което варят ориз, и го подложил. Напълнило се чак догоре. Изпил го до капка. Много хубаво вино! Такова той не бил пил през целия си живот; нито пил, нито бил сънувал. Да, чудно вино.

По едно време гостите рекли:

— Ето, домакине, че си добре похапнахме от обителската трапеза. И виното ти изпихме. Направи сега нещо да се повеселим. Песни да чуем, танц да видим.

Магьосникът взел двете пръчици, с които ядял ориз, размахал ги, па ги хвърлил в книжната месечина. Още по-силно засветила тая луна, а в лъчите ѝ като че ли нещо почнало да се белее.

Гледат всички: в лунната светлина плува момиче — малко, като кукличка; и колкото се повече приближава, все повече и повече нараства. Като стигнала до масата, всички видели стройна мома — хубавица.

Почнала тя да пее. Ех, как запяла! Ум да ти зайде. Сетне заиграла, затанцувала танец подир танец. Ама каква игра! Не може да се изкаже с думи колко хубаво излизало всичко. Толкова хубаво, че...

По едно време танцовачката подскочила, та право на масата, и то — в лицата със сладко пелте. Пръснали капки от сиропа на вси страни. Тогава учениците се опомнили и почнали да си търкат очите. И що се оказало? Гледат те: в лицата стърчат същите две пръчици, които отшелникът бил хвърлил в хартиената месечина.

Поблагодарили гостите — отшелници на домакина за зрелището и му рекли:

— Хайде сега ни придружи, да ни изпратиш донякъде: ние ще се върнем на луната.

Те и трима станали от масата и тръгнали към онова място, дето падали лунните лъчи. Домакинът се спрял, а двамата гостени му се поклонили, па почнали да се издигат към луната. Учениците се загледали в тях: светлината била толкова силна, че им се замайвали очите, но те все гледали и виждали смътно в силното сияние, че гостите вървят по лунните лъчи и се покланят от време на време на домакина. Колкото се отдалечавали, толкова повече се смаявали. Когато изчезнали, месечината почнала полека-лека да помръква, да потъмнява, докле най-сетне изгаснала съвсем.

Учениците запалили свещи. Гледат — отшелникът — магьосник седи на трапезата, пред него — недоядената вечеря, а на стената хартиеният кръг.

— Е, скъпи мои ученици — рекъл им той, — сега си вървете да спите, че е късно, а утре всеки ще си гледа работата, както я е гледал досега.

Онова, що видял Ван тая вечер, му се показало много чудно; той променил решението си. Рекъл да остане в обителта — да послуша напътствията на отшелника, когато оня го удостои да му ги даде. И отново се заловил за работа. Работел като вол. И все очаквал — да го извика постникът и да почне да го поучава.

Но ето че настъпила есен. Дъждове завалели. Студени ветрове завели. А Ван трябвало да отива в гората — да сече и пренася дърва. Цял измръзвал, като навлезе в планината. Не му споряла работата. Плъзгал се по мокрите пътеки и често падал, с тежкия товар на гърба. Идвал си в обителта — вир-вода.

Много тежко му станало. А отшелникът го и не поглеждал. Само следял дали си върши работата добре и навреме.

Мислил Ван, мислил, па решил да отиде при постника.

— Позволи ми, отче, да ти кажа една дума. Дошъл съм, както знаеш, от далечен край — да се поуча от тебе на тайна мъдрост. Макар че се не надявах да стигна до такова съвършенство, до каквото си стигнал ти, отче, все пак мислех, че поне началото на мъдростта ще ми бъде открито. Ето вече три месеца седя в обителта, а ни една дума за напътствие не съм още чул от тебе. Само едно ми каза: да сека дърва и да ги пренасям от гората в обителта.

— Нали ти казах аз — пресякъл го отшелникът, — че ще ти бъде мъчно да изтърпиш изпитанието? Не ти ли казвах, миличък, че няма да издържиш? Е, щом е тъй, не те задържам: върви си у вас.

— Че ще си вървя, ще си вървя — отвърнал Ван, малко докачен. — Няма що да правя тук. Само че — каква полза? Далечен път да бия, след това цели три месеца да върша тежка работа — и то защо? Всичко това — значи — е било изгубен труд и време.

— И тъй си е — казал кротко постникът. — Нашата работа, сине, иска прилежание и упорство. Прекъснеш ли я, полза — никаква. А ти дори изпитанието не можа да издържиш. Кой ти е крив?

— Та нищо ли няма да науча, отче?

— Нищо, сине.

— Ето ти парите, които са ми останали за по път. Подарявам ги на твоята обител и те моля, поучи ме на своята мъдрост. Поне малко ме поучи — да разбера, че съм ти бил ученик.

— Добре. А що искаш да научиш?

— Виждал съм те, отче, когато се разхождаш, че стените не те спират. През тях минаваш. Научи ме, отче, да минавам през стена.

— Бива — отвърнал магьосникът. — Повтори след мене заклеването и гледай да го научиш наизуст.

Казал той едно тайно заклеване, което Ван повторил. Казвал го още много пъти след това, докле ученикът го научил добре.

— Сега застани тук, срещу стената, кажи заклеването, наведи си главата и се затичай, та мини през стената.

Ван изрекъл заклеването, навел си главата, па се засилил... Но тъкмо стигнал на една крачка от стената, спрял се. Уплашил се.

— Слаба ти е вярата — му казал магьосникът. — Изречи отново заклеването, но се не бой, а се хвърли право през стената.

Повече от десетина пъти Ван започвал, но все му липсвала смелост. Уж безстрашно се затича, а пък щом стигне до стената — спре се, изплаши се. Па и как да се не уплаши? Шега работа ли е? Каменна стена — висока, яка. А той не е свикнал, клетият. Сега се първица учи на магьосничество.

Най-сетне се претрашил. Затворил си очите, стиснал си зъбите. „Каквото ще да стане“ — рекъл си, па се затичал. Уверен бил, че ще си разбие главата. Но що от това: нали магьосникът е при него?

Отворил си по едно време очите. Гледа — стената останала зад него, а той стои на двора. Значи, минал е през каменната стена.

А отшелникът стои на прага и се смее.

Поклонил му се Ван, поблагодарил му за наученото и си тръгнал за дома. По целия път повтарял заклеването — да не би да го забрави.

Жена му го посрещнала — радостна, че се е върнал. Ван ѝ разказал за своето пътуване и за всичко, което му се случило.

— Ненапразно прекарах три месеца в Лао-Шан — рекъл той. — Наистина, сума време изгубих, па и тежка работа върших, че и много пари похарчих, ала затуй пък станах магьосник. Няма друг като мене по тия места. Самият отшелник ме научи как да минавам през стени. И никакви стени — били тънки, били дебели — не могат ме задържа вече: минавам си през тях и пет пари не давам.

Вановата булка погледнала мъжа си недоверчиво и поклатила глава.

— Не вярваш ли, жено? Добре, сама ще видиш. Тогава ще повярваш.

Изправил се Ван пред стената. Изрекъл тайното заклеване, навел си главата, затичал се с все сила и — буууух! — о стената.

Булката му чула най-напред как иззвънтял черепът на мъжа ѝ. После чула как изкънтяла стената. След това видяла, че от стената падат отломки вар. Сетне видяла, че мъж ѝ лежи на пода, досам стената.

„Преби се, клетият!“ — си помислила тя.

Затекла се, та го вдигнала. Па като почнала да хока и кори безчестния магьосник, който излъгал мъжа ѝ — всички хули, що знаела, изрекла.

Раненият чудотворец не казал ни дума, за да защити своя учител. Той се хванал за темето: там се била издигнала върга^[1], колкото гъше яйце.

[1] Върга (*диал.*) — подутина, цицина, оток. — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.